

flattede paa Udvalgets Anbefaling; nu tillige at flette Ordet: „nøie“ forekommer mig at ville være i utilbørlig og uforførlig Grad at slippe de Fordringer, som man dog virkelig bør stille til den, der skal give en saadan Anbefaling. Det er ikke til Skade i selve Lovforslaget umiddelbart at sige, at den Anbefaling, den Erklæring, der gives, maa være nøie prøvet og støttet paa et nøie Kjendskab til den Paagjældende. Jeg skal altså tillade mig paa det Alvorligste at advare imod begge de af 15 Medlemmer stillede Vædringsforslag. — Det følger af sig selv, at jeg tillige tillader mig at anbefale de Vædringsforslag, der ere fremkomne fra Udvalget, uagtet det ene, som allerede bemærket, kun angaaer Redactionen, og uagtet det andet — jeg tillader mig om det at have samme Opfattelse som den, der allerede fra flere Sider er udtalt — forekommer mig paa det Nærmeste at være bethydningsløst; men da Regjeringen ønsker det, har Udvalget og som en Følge deraf jeg selv heller ikke seet, at der var nogen Grund til ikke at gaae ind paa det.

Jusitsministeren: Det maa dog være mig tilladt endnu at bemærke, at naar der i det af mig forelagte Regjeringsudkast er fastsat, at 5 Aar skulde være det Tidrum, hvori den Paagjældende skulde have godtgjort at have ført en ulastelig Vandel, saa er dette ikke noget Vilkaarligt, men man har ligesom fulgt den Bestemmelse, der indeholdes i Loven af 29de December 1857 om Haandværks- og Fabriksværdi, § 9. Denne Paragraph indeholder, som det høie Thing vil erindre, en Bestemmelse om, at naar den Paagjældende ikke har været ansæet med høiere Straf end Forbedringshuusarbejde og ikke oftere end een Gang været dømt denne Straf, skal han være berettiget til 5 Aar efter Stræffetidens Udløb at fordrø Borgerkab eller Næringsbeviis, saafremt han ikke i den Tid har gjort sig skyldig i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling. Det er altså en i en ikke gammel Lovgivning indeholdt Bestemmelse, der er fulgt i det af mig forelagte Lovudkast. Jeg troer, at det høie Thing ogsaa igjennem denne Betragtning maa komme til det Resultat, ikke at stemme

for det af 15 Medlemmer under Nr. 1 stillede Forslag.

Winther: Det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Varfod) har vistnok taget et urigtigt Blad i sin Haand, da han talte imod det Forslag, jeg har stillet under Nr. 1, idet han nemlig maa have samme Grund til at stemme imod selve Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det blev vedtaget ved anden Behandling, som han har anført at have til at stemme imod mit Vædringsforslag, thi det vil, hvis det bliver vedtaget, ikke bevirke anden Forandring i § 2, end at Tallet 5 bliver forandret til 3, medens hele den øvrige Bestemmelse bliver staaende. Det var blot denne lille Dplysning, jeg vilde tillade mig, og jeg haaber saaledes, at det ærede Thing vil see, at den Betænkkelighed, den ærede Tale har havt, ikke har Noget at bethyde. Jeg vil dernæst bemærke, at det ikke er undgaaet min Opmærksomhed, og det blev ogsaa, saavidt jeg erindrer, allerede ved denne Sags anden Behandling fremhævet, at Grunden til, at man i Lovudkastet havde optaget Tidsbestemmelsen 5 Aar, var den, at man havde hentet en Analogi fra Næringsloven; men dertil vil jeg sige, at nu er det saa længe siden, at Næringsloven blev givet, nu have vi gennemgaaet adskillige Aar siden den Tid, og jeg maa antage, at man nu maatte kunne vise en noget større Mildhed, end man dengang antog det for rigtigt at vise ved at fastsætte Bestemmelsen om de 5 Aar. Det forekommer mig i det Hele taget, at naar man gjør et Skridt af den Art, som her ved denne Lov tilsigtes, saa er der noget Smaaligt i at være i den Grad nøieregnende, som man vil være, dersom man opretholder flere af de Bestemmelser, der endnu staae i Loven. Vi kunne — det udtalte jeg ved 2den Behandling, og jeg gjentager det her, det er det, der ligger til Grund for hele min Stilling til denne Sag — stole paa, at der ikke er nogen Regjering, der gaaer hen og foreslaaer Hans Majestæt at give Væresopreislning til En, som er uværdig dertil. Dette maa vi stole paa, og derfor behøve vi ikke at sætte saa snevre Grændser for den Mulighed, at Kongen, hvor Omstændigheder ere tilstede, som iøvrigt tale der-